

Skæbne. Jeg ved nu ikke, hvilke Muligheder en siddende Regering har for Maaneder i Forvejen at forudse sin Skæbne. Der kunde jo være adskilligt, der tydede paa, ikke mindst efter Kirkeministerens sidste Besøg i Jylland, at den nuværende Regerings Skæbnetime meget snart er inde; det synes, at han dér er naaet saa langt ud, at trods nok saa haardhuede Rygstykker er de radikale Støtter dog begyndt at ømme sig en Smule. (Stemmer: De er gaaet). — Jeg har bemærket deres Fraværelse — det er naturligvis ogsaa generende — Men mener virkelig den ærede Ordfører, at den nu siddende Regering under tvingende Forhold skulde være hindret i at træffe Beslutning, fordi man kan formene — jeg vil jo indrømme, at det er ikke Alverden, der tyder paa, at der staaer Handling fra de Radikales Side bag Ordet ved ret mange Lejligheder, men Muligheden er der dog for, at det kan blive Tilfældet, og saa har den højtærede Statsminister og den høje Regering efter dette ikke ret mange Maanedere tilbage at leve i. Nej, det kan ikke blive afgørende for den Beslutning, som en Regering træffer, selvfølgelig under sit Ansvar.

Men naar nu den ærede Ordfører siger, at det var en letsindig, en skæbnesvanger Beslutning, som havde Bankens Sammenbrud til Følge, vil jeg gerne henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at her skyder han ganske overordentlig højt over Maalet. Det ærede Medlem, som jo for nylig er blevet udnævnt til bankkyndig, burde jo dog vide, synes det mig, at det Forhold, som her foreligger, har foreligget Gang paa Gang, mangfoldige Gange, for Banktilsynet og er hver Gang behandlet paa samme Maade. I 1920 opfyldte Andelsbanken ikke Banklovens § 7. Der blev givet en Frist, Sagen blev bragt i Orden, og § 7 opfyldtes af Andelsbanken i Aarene 1921 og 1922. Først i 1923 blev det paa ny galt, og da sker der en Henvendelse fra Bankinspektoratet, hvori man beder Andelsbanken om at andrage om Dispensation for dette Forhold, indtil Egenkapitalen kunde blive forøget, saaledes at § 7 kunde ske Fyldest, og denne Dispensation blev da givet efter Bankinspektørens Tilskyndelse i Januar 1924 for et Aar. Men, som sagt, det ærede bankkyndige Medlem, som her har udtalt sig, burde vide, at det er en Dispensation, som har mange Fortilfælde. Inspektoratet erklærer, hvad jeg særdeles vel forstaaer, at man kan selvfølgelig ikke øjeblikkelig lukke en Bank, som paa Grund af f. Eks. Forretningernes Omfang, betydelige

Forretningers Afslutning, maaske Overtagelse af en anden Bank eller lignende for en Tid kommer i Konflikt med Banklovens § 7, man maa give Banken Tid til at bringe en saadan Sag i Orden, til at øge sin Egenkapital, og derfor anmoder man den om, naar en saadan Vanskelighed opstaaer, at andrage om Dispensation for et passende Tidsrum, saa lang Tid, som er fornøden, indtil den Forøgelse af Egenkapitalen, som er nødvendig i Henhold til § 7, kan finde Sted. Det er altsaa en ganske simpel og ligefrem Ting, der her er sket, hvad det ærede Medlem havde kunnet overbevise sig om, hvis han havde givet sig Tid til at undersøge Spørgsmaalet. Det har det ærede Medlem ikke gjort — formodentlig i for stor Tillid til sin nyhvervede Værdighed som særlig kyndig i disse Forhold.

Men var det nu saa forfærdelig, det, som her er sket, saaledes som den ærede Udvalgsordfører mener det, ja, saa tillader jeg mig at hævde, at saa laa der deri en overordentlig stærk Tilskyndelse for den højtærede Erhvervsminister ikke til at gaa udenom Problemet, saaledes som han gjorde i Januar og Februar 1923, men til virkelig alvorligt og effektivt at kaste sig ind i dette Problems Løsning. Nu siger det ærede Medlem Hr. Zahle, at Konsekvensen deraf vilde være blevet, at Andelsbanken maatte være lukket, og hvad vilde man have sagt, sagde det ærede Medlem Hr. Zahle, hvis Statsministeren i Januar Maaned havde slaaet Andelsbanken ned? Ja, hvad vilde man have sagt? Det er det, det ærede Medlem spørger om, men da det ikke skete, er det jo meget vanskeligt at besvare, og Spørgsmaalet er derfor i og for sig overflødigt. Men den højtærede Erhvervsminister kunde særdeles vel være gaaet i Lag med en Rekonstruktion af hele dette Bankinstitut paa forsvarlig Vis, uden at Følgen var blevet den øjeblikkelige Lukning, som det ærede Medlem Hr. Zahle taler om. Sagen er imidlertid den, at det ærede Medlem Hr. Zahle mangler Objektivitet i denne Sag som i de fleste Sager, det ærede Medlem faar med at gøre. Det ærede Medlem er overordentlig retningsbestemt. Han har Skyklapper for Øjnene og marcherer frem ad den Vej, han er sat ind paa, og det er nu en Gang i Bagtroppen af Regeringsgrosset. Der er for ham ingen anden Vej, ingen anden Mulighed. Det ærede Medlem ser hverken til højre eller til venstre, faar overhovedet ikke Tid til at beskæftige sig objektivt, kan jeg gerne sige, med noget Problem. Derfor maa jeg sige, at den Meddelelse om,